

Ohlášky – neděle 24. 7. 2022

Dnes prožíváme **17. neděli v mezidobí.**

- Pondělí 25. 7. – **Svátek sv. Jakuba, apoštola**
- Úterý 26. 7. – **Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie**
- Středa 27. 7. – **Památka sv. Gorazda a druhů**
- Pátek 29. 7. – **Památka sv. Marty, Marie a Lazara**
- Příští neděle 31. 7. 2022 bude **18. neděle v mezidobí.**

- Pátek 29.7.22.17:15–18:00 Meditace s Varhanami Pavel Hrubeš a Jiří Kudrman

- Od **9. do 14. srpna 2022** se v Hradci Králové koná **Celostátní setkání mládeže**. V sobotu 13. srpna je připravený **program také pro mladé rodiny**.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00
	14:00 *
Út, St, Čt	8:00
Pá	16:30

*** Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba**

Sulejovice, kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v 8:00

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.

Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti v úterý od 14 h

**Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice**

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz

R.D. ICLic. Mgr. Józef Szeliga
statutární zástupce farnosti
+420 777 020 426
jw.szeliga@gmail.com

P. Mgr. Ladislav Nádvořník SDB
kaplan
+ 420 603 845 460

Václav

č. 35 (2022)
24. 7. 2022

17. neděle v mezidobí

**Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích**

Hněv

Může nás překvapit konstatování, že se Bůh rozhněval nebo že vzplanul spravedlivým hněvem. Hněvat se je lidské, jenže Bůh se nechová jako lidi. Nesmíme si ho představovat jako rozhněvaného člověka. Každý rozzlobený člověk považuje svůj hněv za spravedlivý, zatíná pěsti, zvyšuje hlas, hladina jeho adrenalinu stoupá, zvedá se krevní tlak. Máš-li pocit, že vybuchneš, sedni si, nebo si rovnou lehni, je obtížné hněvat se ve vodorovné poloze.

Když se rozhněval král Saul, zmocnil se ho zlý duch (srov. 1 Sam 18,10) a běsnil jako posedlý. David hrál na citaru jako každý den. Saul po něm mrštil kopí, protože ho chtěl přibodnout ke stěně. Možná to bylo kvůli předešlému dni, kdy ženy prozpěvovaly: Saul jich pobil tisíc, ale David deset tisíc. Je smutné, když se král neumí ovládat, když se nechová královsky. Důvodů, proč se Saul znelíbil Bohu, je víc. Toto byl nepochybně jeden z nich.

(z knihy Na minutu s Karlem Herbstem – V Boží blízkosti)

Youcat (33. část)

„Duch Svatý působí v našem životě tak, že se nemožné stává možným, a naopak možné nemožným,“ říká Jakob Abrell.

Už v Novém zákoně se dočítáme o dvou duchovních skutečnostech, které spolu vnitřně souvisí a tvoří dohromady celek, i když jsou zprostředkovávány odděleně. Možná by se to dalo vyjádřit i tak, že křest je více Ježíšovou svátostí, která nás lidi stmeluje se vzkríšeným Pánem natolik pevně, že spolu s ním a s ostatními křesťany tvoříme „jedno tělo“ (a slavíme to v eucharistii). Bířmování je více svátostí Ducha Svatého. Při bířmování jsme obdarováni Duchem Svatým - a ten je i Duchem Ježíšovým. Bířmováním se stáváme duchovními lidmi. Bůh sám si dělá příbytek v hlubinách naší duše. Od toho okamžiku začínáme žít ze zdroje hlubšího, než jsou naše nejhlubší myšlenky. Uvědomujeme si v nitru hnací sílu, která převyšuje jakékoli naše volní rozhodnutí. Bůh v nás žije, miluje a dýchá. Přestáváme patřit k Ježíšovi povrchním způsobem – třeba jen proto, že se

nám zdá dobrý, že mu fandíme nebo že souhlasíme s tím, co říká. Jako duchovní lidé, tedy ti, kdo žijí z Ducha, jsme s ním nyní ve skutečném „vztahu“. Patříme mu.

Jako křesťané jste byli poučeni podle pravdy, která je v Ježíšovi, že máte odložit starého člověka s dřívějšími způsoby života, který je chtivý rozkoši a žene se do zkázy. Stále si obnovujte mysl po její duchovní stránce a oblečte člověka nového, který je stvořen podle Božího vzoru jako skutečně spravedlivý a svatý. (Ef 4,22-24)

Kněz Radek Tichý zdůrazňuje u svátosti bířmování dvě věci. „Bířmování znamená utvrzení (confirmatio), protože dotvrzuje křest. Bířmovanci jsou povoláni obnovit sliby, které kdysi učinili jejich rodiče a kmotři. Nyní oni sami svobodně vyznávají víru církve a jsou připraveni odpovědět věřím na otázky, které jim položí biskup.”

(z knihy Youcat: Kurz víry)

8/ Co se stane, když člověk ztratí smysl pro Boha?

Lidé už dávno předpovídají zánik církve. Je pravda, že právě nyní se církev v západní Evropě nenachází zrovna v dobrém stavu, ale přesto stále existuje a působí. Už od svého založení Kristem procházela hrozivými zkouškami, od pronásledování během prvních tří staletí až po skryté přežívání za dob Velké revoluce v naší zemi (miněno ve Francii - pozn. red.). Lidé, kteří chtěli zničit duchovní stránku člověka, byli nuceni vládnout násilím. Jde o jistý princip: Stát, který chce být úplně ateistický, se automaticky promění v totalitu, protože člověk je z podstaty i duchovní bytost.

V roce 2005 jsem měl možnost poznat zbytky totalitního režimu bez Boha na vlastní kůži. Tehdy se v Kolíně nad Rýnem konaly Světové dny mládeže, na nichž byl přítomen čerstvě zvolený papež Benedikt XVI. (Joseph Ratzinger).

Mons. Tomasz Peta, arcibiskup astanské diecéze v Kazachstánu, mě tehdy pozval, abych přijel kázat na shromáždění dvou stovek mladých katolíků, kteří neměli dost peněz na cestu do Německa. Kazachstán byl součástí bývalého SSSR. Tato země Sovětského

svazu byla tedy silně poznamenaná filozofií Karla Marxe a jeho tvrzením, že náboženství je „opiem lidstva“. Domníval se, že když je člověku zle, když čelí nějakým problémům nebo má strach ze smrti, vymyslí si Boha, aby mu bylo lépe. Jako kdyby si šňupnul „lajnu“ duchovního koksu. Bůh je prý jen čistou iluzí. Komunistický režim udělal v zemích Východního bloku maximum pro to, aby vytlačil náboženství ze země, a tím lidi od této iluze osvobodil. Jenže navzdory vši propagandě a dalším prostředkům uplatněným na prosazení marxistické doktríny, lidé stále chodili do kostela. Režim tedy uzavřel kostely, uvěznil nebo popravil kněze a řeholníky. Začal též pronásledovat věřící a po tisících je posílat do gulagů. Jen v Moskvě nechal Stalin zničit 350 náboženských budov a v roce 1931 dal strhnout i katedrálu. Chruščov na jejím místě později nechal postavit bazén pro veřejnost...

(z knihy René-Luca Patnáct podobenství)

Jak na stařecké deprese

Stařecká deprese je nesmírně náročná pro celé okolí. Vyžaduje velkou trpělivost a na tu obvykle není čas. Ani v rodině, natož na gerontopsychiatrii, kde tito lidé často končí. Nepomůže-li rozhovor, dají jim tabletky, injekce nebo šoky a nechají je sedět, případně ležet. Na stařeckou depresi velmi dobře zabírá láska. Vytrvalá láska! Má-li nemocný zájem o rozmluvu, je třeba si s ním povídat. Nemá-li zájem o rozhovor, vzít ho aspoň za ruku a snažit se odhadnout, co by mu udělalo radost. Láskyplná služba tu působí jako lék. Někdy jsme svědky nečekaného a překvapivého vyjasnění mysli před smrtí. Jako by se psychóza vytratila, najednou je s nemocným na chvíli rozumná řeč. Je to nadpřirozená příležitost dát všechno do pořádku, třeba i za přítomnosti kněze. Vzájemně si odpustit, vzkázat něco příbuzným. Nezapomínejme, že takovou světlou chvíli lze vyprosit i modlitbou.

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahuji?)
